

Arrest

nr. 77 686 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 december 2012, beide aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. BUYTAERT, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen gaat verzoekster in beroep bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 54 476 van 17 januari 2011 de bestreden beslissingen vernietigt.

Op 2 november 2010 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 6 april 2011 wordt verzoekster in opdracht van de ambtenaar-geneesheer bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om een actueel verslag van de behandelend gynaecoloog voor te leggen.

Op 26 april 2011 maakt verzoekster een medisch getuigschrift van 21 april 2011 over.

Op 6 december 2011 verleent de ambtenaar-geneesheer een advies aangaande de medische situatie van verzoekster.

Op 15 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

D.N.(RR (...))

geboren op (...)1977 te V.

nationaliteit: Moldavië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.01.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

De aangehaalde medische problematiek kan niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-attaché stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt zij lijdt aan een aandoening waarvoor zij reeds behandeld werd. Deze behandeling is inmiddels afgelopen, verdere opvolging blijft noodzakelijk.

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene. Uit het verslag van de arts-attaché en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de nodige behandeling en opvolging beschikbaar is in Moldavië.

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aan doening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige opvolging beschikbaar is in Moldavië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene.

Moldavië kent sinds enkele jaren een systeem van verplichte ziekteverzekering. Dit systeem wordt deels gefinancierd door de werknemers via een maandelijkse bijdrage (een percentage van het loon), deels door de Moldaavse overheid (zij betalen de bijdrage van diegenen die geregistreerd staan als arm en/of niet-economisch actief zoals de kinderen en studenten). Niet alleen de medische zorgen - met uitzondering van dure hartoperaties en gespecialiseerde scans — maar ook de benodigde, voorgeschreven medicatie zijn gratis.

Alhoewel erkend wordt dat er op het vlak van de gratis medicatieverschaffing problemen kunnen zijn, en patiënten soms moeten betalen voor hun medicatie, dient vermeld te worden dat de Moldavische overheid zich bewust is van dit probleem, en stijgende inspanningen levert om oplossingen te bieden. Bovendien blijkt uit het dossier van betrokkene dat zij geen bewijs voorlegt van een arbeidsgeneesheer waaruit blijkt dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat ze niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet onofficiële) kosten verbonden aan de noodzakelijke medische opvolging⁵.

De toegankelijkheid van de benodigde medische opvolging is voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven⁶.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 23 december 2011 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van 15/12/2011

van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt aan D.N.

geboren te V. (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op (...)1977, van Moldavische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 22 januari 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING

betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5juni 2009, nr 28.348).

1. Volgens verweerster lijdt verzoekster wel degelijk aan een medische aandoening dewelke kan worden aanzien als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien de aandoening niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd, maar zou er in casu geen reëel risico zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien een adequate behandeling en opvolging beschikbaar zou zijn in het herkomstland MOLDAVIE in hoofde van verzoekster, quod certe non.

2. Zoals hierna blijkt is verweerster niet uitgegaan van correcte feitelijke gegevens, minstens heeft zij die gegevens niet correct beoordeeld en is zij aldus tot een kennelijk onredelijk weigeringsbesluit gekomen.

3. Gelet op de materiële (en formele) motiveringsplicht dewelke op verweerster rust, dient zij tevens wat zij beweert en concludeert, uiteraard afdoende te motiveren onder verwijzing naar bewijskrachtige stukken, die zij daarenboven correct dient te beoordelen, quod non.

4. Verweerster faalt hierin:

4.1. Volgens verweerster zou blijkbaar volgens een Organisatie genaamd 'International SOS' uit stukken dd. 17.11.2011 de beschikbaarheid van infectiologen en laboratoria in MOLDAVIE de noodzakelijke nazorg voor verzoekster waarborgen in MOLDAVIE en dit terwijl verweerster zelf toegeeft dat dit International 505 rapport geen uitspraken doet omtrent de behandelmogelijkheden van de aandoening waaraan verzoekster lijdt, namelijk syfilis, in MOLDAVIE.

Bijaldien blijkt de nazorg voor de aandoening syfilis van het grootste belang en kan derhalve geen enkel risico worden genomen mede gelet op de ernstige graad van besmettelijkheid, in zonder de aard van de aandoening en overdraagbaarheid:

"In een eerste stadium geeft syfilis na gemiddeld drie weken (10-90 dagen) een harde pijnloze zweer op de plaats van besmetting. Op de penis, rond de schede of rond de anus is dat een duidelijk herkenbaar symptoom. Inwendig, in de schede of in de darm, geeft die zweer geen last. Daardoor kan de diagnose worden gemist. Deze zweer verdwijnt altijd spontaan, maar de patiënt blijft besmettelijk.

Na een symptoomloze periode van 2 weken tot 2 maanden treedt het tweede stadium op met letsels in de mond, op de huid (romp, handpalmen, voetzolen) of in het haar. Ook deze verdwijnen spontaan. Ook nu blijft de patiënt besmettelijk.

Na een latentietijd van 2 tot 30 (!) jaar treedt het derde stadium in. Hierbij kunnen zich ernstige letsels van vitale organen zoals hart en hersenen voordoen. Behandeling kan het voortschrijden van de ziekte dan nog wel stoppen, maar de aangerichte schade is onomkeerbaar. Zonder behandeling is syfilis een dodelijke ziekte".

(zie http://www.sweetlove.be/br_syphilis.html - website van Dr. Patrick SWEETLOVE,

zie ook nog

<http://www.huidziekten.nl/zakboek/dermatosen/stxt/SOASyphilis.htm> dd. 28-12-2011 (JRM) voor wat betreft het verloop van de primaire, secundaire en tertiaire syfilis en de noodzaak aan adequate nazorg)

5. Volgens verweerster zelf is het zo dat niet kan worden uitgesloten dat verzoekster zo ze voor deze nazorg een beroep zou moeten doen op de gezondheidsvoorzieningen in MOLDAVIE dat deze (na)zorg in hoofde van verzoekster niet gratis zat zijn.

Verweerster spreekt van het bestaan van een verplichte ziekteverzekering, deels gefinancierd door de werknemers via hun bijdragen en deels door de MOLDAVISCHHE overheid, waardoor ook voor diegenen die geregistreerd staan als 'arm en/of niet-economisch actief' in beginsel gratis zorgen zouden voorhanden zijn, maar dat dit systeem problemen kent.

Verzoekster die sinds 2006 niet meer in MOLDAVIE is geweest, zat in de praktijk echter niet over deze gratis nazorg kunnen beschikken, mogelijkheid dewelke ook door verweerster wordt erkend, en gelet op de ontstentenis aan vermogen bij verzoekster en een gebrekkig verdienvermogen zekerlijk op de korte termijn gezien haar jarenlange verwijdering uit MOLDAVIE mede vanwege de noodzaak aan afdoende behandeling in het Rijk gedurende deze periode, is de eerste bestreden beslissing onwettig gemotiveerd en neemt verweerster een beslissing die onredelijk is, gelet op de gevolgen ervan voor verzoekster en gaat verweerster onzorgvuldig tewerk nu zij enkel websites als motieven aanvoert die geenszins informatie bevatten die haar besluit ondersteunen en die daarenboven niet uitsluiten dat aangezien syfilis een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor het leven en fysieke integriteit van verzoekster indien de aandoening niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd, zij aldus een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een gedwongen terugkeer naar MOLDAVIE aangezien een adequate behandeling en opvolging niet beschikbaar is voor haar in het herkomstland.

Verweerster heeft een onredelijke beslissing genomen en heeft gelet op de onzorgvuldigheid waarmee de eerste bestreden beslissing is genomen minstens materieelrechtelijk zich op een onwettige wijze van motieven voorzien,

De eerste bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

6. Dit alles impliceert dat verzoekster dient hersteld te worden in haar vorige toestand.

Verzoeker beschikte tot op datum van 23.12.2011 over een immatriculatieattest haar eerder bezorgd in uitvoering van artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980.

Verzoekster beschikt thans ook nog over een geldige nationale identiteitskaart (stuk 4).

Aangezien in de tweede bestreden beslissing (stuk 2) wordt verwezen naar art. 7, al. 1, Vr.W. 15.12.1980 kan thans niet worden weerhouden dat, nu de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, verzoekster in het Rijk verblijven zonder de in art. 2 Vr.W. 15.12.1980 vereiste documenten.

Derhalve dient gelet op de samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing, de tweede bestreden beslissing ook te worden vernietigd."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name dat wat de ziekte van verzoekster betreft zij lijdt aan een aandoening waarvoor zij reeds behandeld werd, dat de behandeling is afgelopen, maar dat verdere opvolging noodzakelijk blijft. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat voor de aandoening van verzoekster opvolging door een specialist mogelijk is. Voorts wordt in de bestreden beslissing de financiële toegankelijkheid onderzocht en wordt aangegeven dat verzoekster kan reizen. De verwerende partij concludeert dat de aandoening van verzoekster, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, aangezien er opvolgingsmogelijkheden zijn voor haar aandoening in het land van herkomst. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Tevens voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dienaangaande wijst de Raad er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoekster van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een “reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit” of een “reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling”, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: *“Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat *“de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 “inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”. De wetgever heeft derhalve bij de bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen “subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...”, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Na het belang onderstreept te hebben van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg dus met betrekking tot huidig beroep is het dan ook logisch om deze rechtspraak van naderbij te bekijken.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM

niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster uit kritiek op de bestreden beslissing en stelt dat de verwerende partij onredelijk tot haar besluit is gekomen doordat in het advies van de ambtenaar-geneesheer, bijgevoegd aan de bestreden beslissing, wordt geconcludeerd dat voor de aandoening van verzoekster verdere opvolging mogelijk is in het land van herkomst op basis van informatie afkomstig uit de MedCOI-databank: nl. het International SOS rapport van 11 juli 2011 met referentienummer 2PAR0000263, waaruit wordt afgeleid dat infectiologen werkzaam zijn en dat labo-onderzoeken mogelijk zijn. Verzoekster stelt dat dit rapport geen uitspraken doet omtrent de behandelingsmogelijkheden van de aandoening waaraan zij lijdt, met name syfillis.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in opdracht van de ambtenaar-geneesheer werd uitgenodigd om een actueel attest van de behandelende gynaecoloog over te maken. Uit dit medisch attest van 21 april 2011 blijkt dat de behandeling van verzoekster is afgelopen en dat er een goede prognose is voor verzoekster mits een grondige follow-up om de drie maanden in het eerste jaar en nadien om de zes maanden en negatieve labotesten om zeker te zijn dat verzoekster volledig vrij is van infectie. Gezien dit recent medisch verslag betreffende de aandoening van verzoekster door haar eigen behandelende gynaecoloog, heeft de ambtenaar-geneesheer op een niet kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat verzoekster reeds behandeld werd voor haar aandoening, zijnde syfillis en dat deze behandeling reeds is afgelopen. Aldus diende de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, niet verder te onderzoeken welke de behandelingsmogelijkheden zijn voor syfillis in het land van herkomst. Conform het recente medische attest stipt de ambtenaar-geneesheer aan dat er wel nog een follow-up noodzakelijk is om complicaties te voorkomen. Aangezien de behandelende gynaecoloog van verzoekster aangeeft dat de enige medische noden die verzoekster nog nodig heeft, bestaan uit een follow-up om de drie maanden wat het eerste jaar betreft en om de zes maanden na verloop van het eerste jaar en dit aan de hand van labotesten, is het niet kennelijk

onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om zijn onderzoek in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperken tot de mogelijkheid tot follow-up in Moldavië en meer specifiek naar de mogelijkheid van laboratoriumtesten en analyse van deze testen door specialisten ter zake.

De ambtenaar-geneesheer heeft uit informatie afkomstig uit de MedCOI-databank en meer bepaald uit een antwoorddocument van International SOS van 11 juli 2011 afgeleid dat er wel degelijk een mogelijkheid bestaat tot het uitvoeren van labotesten, alsook tot het analyseren van deze testen door infectiologen (specialisten), zodat er wel degelijk een follow-up mogelijk is. Een analyse van het gehanteerde antwoorddocument dringt zich dus op. Zoals de verwerende partij in haar nota aanhaalt werd er op volgende vragen positief geantwoord:

*“-Is outpatient treatment and follow-up by a specialist in Internal medicine available?
-Is outpatient treatment and follow-up by an infectiologist available?
-Is regular laboratory check up available: determination of CD4 count?
-Is regular laboratory check up available: determination of viral load?
-Is regular laboratory check up available: determination of liver function tests, HCV-RNZ?”*

Dat het antwoord op deze vragen te vinden is in een rapport opgemaakt naar aanleiding van een vraag met betrekking tot mogelijke opvolging van een andere sexueel overdraagbare ziekte, nl. HIV, doet niets af aan de correctheid van de informatie die er wordt gegeven aangaande het voorhanden zijn van labotesten en specialisten op het gebied van infectiologie. Betreffende de follow-up geeft de behandelende gynaecoloog zelf aan dat deze aan de hand van labotesten dient te gebeuren teneinde er zeker van te zijn dat verzoekster vrij is van elke infectie en dit zoals verzoekster correct weergeeft in haar verzoekschrift om te vermijden dat ze schade zou oplopen aan haar zenuwstelsel. Uit de voorliggende informatie kan niet worden afgeleid dat er nog een andere opvolging noodzakelijk zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster geen gegevens naar voor brengt waaruit zou blijken dat de informatie gebruikt door de ambtenaar-geneesheer onjuist is, zodat er geen reden voorhanden is om aan te nemen dat de informatie waarvan de verwerende partij zich bediende ter voorbereiding van de bestreden beslissing niet accuraat is. Een loutere bewering waarmee verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, kan niet volstaan om aan te tonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen en om aldus een schending van de motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Waar verzoekster betoogt dat indien zij voor nazorg beroep zou moeten doen op de gezondheidsvoorzieningen in Moldavië, dit voor haar niet gratis zal zijn omdat zij sinds 2006 niet meer in Moldavië is geweest en zij een gebrekkig verdienvermogen heeft, wijst de Raad er op dat uit de hierboven aangehaalde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekster, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Hoe dan ook heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing toch een analyse uitgevoerd naar de mogelijke kost voor verzoekster. De verwerende partij stelt dat Moldavië een systeem van verplichte ziekteverzekering kent, dat deels door werknemers en deels door de Moldaavse overheid wordt gefinancierd. De medische zorgen met uitzondering van dure hartoperaties en gespecialiseerde scans, alsook de medicatie zijn gratis. Deze informatie is geheel terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekster toont niet aan dat de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd niet correct zou zijn. Evenwel erkent de verwerende partij dat er niettegenstaande deze gratis voorziening toch problemen zijn in Moldavië waardoor de patiënten ondanks deze gratis voorziening toch zelf moeten opdraaien voor de kosten. Voorts onderzoekt de verwerende partij of verzoekster zelf zou kunnen instaan voor de kosten. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster geen enkel gegeven aanbrengt waaruit zou blijken dat zij arbeidsongeschikt is en leidt hieruit af dat verzoekster zelf een beroepsactiviteit zou kunnen uitoefenen, waardoor zij in staat zal zijn om in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet onofficiële) kosten verbonden aan de noodzakelijke medische opvolging. Tevens wijst de verwerende partij er ook op dat verzoekster beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration dat bepaalde microkredieten ter beschikking stelt om de betrokkenen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Verzoekster betwist dat zij zelf zal kunnen instaan voor eventuele kosten en stipt aan dat zij bij ontstentenis aan vermogen en een gebrekkig verdienvermogen op korte termijn, gezien haar jarenlange verwijdering uit Moldavië geen opvolging voor haar aandoening zal kunnen genieten. Verzoekster betwist op zich niet dat zij arbeidsongeschikt is en dat zij zelf een beroepsactiviteit zal kunnen uitoefenen, zij meent echter dat zij op korte termijn niet voor de kosten zal kunnen instaan. Zelfs al zou verzoekster op korte termijn niet kunnen instaan voor de kosten, hetgeen slechts een hypothetische stelling is, welke op geen enkele wijze met concrete gegevens wordt gestaafd, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen

kritiek uitoefent op het onderdeel van de motivering waarin wordt gesteld dat verzoekster beroep zal kunnen doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration dat bepaalde microkredieten ter beschikking stelt om de betrokkenen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals reeds aangehaald, werd in opdracht van de ambtenaar-geneesheer een bijkomend medisch verslag van de behandelende gynaecoloog bij verzoekster opgevraagd. Er blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de ambtenaar-geneesheer geenszins betwist dat verzoekster lijdt aan een aandoening die verder dient te worden opgevolgd. De ambtenaar-geneesheer volgt aldus het advies dat werd neergeschreven door de geneesheer in het voorgelegde attest. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing niet steunt op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster ten aanzien van de tweede bestreden beslissing aanvoert dat zij tot op 23 december 2011 over een immatriculatieattest beschikte dat haar werd bezorgd in uitvoering van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij thans ook nog beschikt over een geldige nationaliteitskaart, waardoor de bestreden beslissing niet kan verwijzen naar artikel 7, al 1, 1° van de vreemdelingenwet, dient te worden aangestipt dat artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de voormelde wet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Uit de voormelde bepaling volgt dat de identiteitskaart van verzoekster duidelijk niet beantwoordt aan de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vermelde documenten. Tevens blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds ongegrond werd verklaard op 15 december 2012 en dat de staatssecretaris op dat ogenblik de opdracht heeft gegeven om het attest van immatriculatie, dat werd afgegeven in het kader van de procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, diende te worden ingetrokken en dat aan verzoekster dan ook

een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend, zodat verzoekster niet dienstig meer kan verwijzen naar het attest van immatriculatie en niet kan voorhouden dat er haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU